

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Howard_Robert_E-Conan-02-Buh_v_mise.PDB

PDB Name: Howard_Robert_E-Conan-02-Buh_v_

Creator ID: REAd

PDB Type: TEXt

Version: 0

Unique ID Seed: 0

Creation Date: 5.11.2003

Modification Date: 5.11.2003

Last Backup Date: 1.1.1970

Modification Number: 0

ROBERT ERVIN HOWARD

BŮH V MÍSE
(The God In The Bowl)

Hlídač Arus sevřel pevněji roztřesenou rukou pažbu samostřílu a cítil, jak mu na zádech vystupují kapky potu, když hleděl na mrtvolu, která ležela na vyleštěné podlaze před ním. Není to jistě nic příjemného, setkat se takto o půlnoci a na opuštěném místě se smrtí.

Strážný stál v rozlehlé hale, osvětlené mohutnými svícemi, které hořely ve výklencích zdí. Stěny mezi výklenky byly pokryty závěsy z černého sametu a na nich visely štíty rozmanitých tvarů a zkřížené zbraně všech známých národů. Tu a tam stály u zdí sochy podivných bohů – sochy z kamene nebo ze vzácných dřev, odlité z bronzu, železa či stříbra, které se matně zrcadlily v naleštěné ploše podlahy.

Arus se otrásl. Nikdy si na tohle místo docela nezvykl, i když tu pracoval jako hlídač už několik měsíců. Starý palác byl zařízen jako fantastické muzeum a lidé mu říkali Chrám Kalliána Publica. V jeho sbírkách byly předměty a podivnosti z celého světa. Teď, o půlnoci, stál hlídač Arus uprostřed velkého, tichého prostoru a vyděšeně hleděl na mrtvolu muže, který byl před nedávném bohatým a všemocným majitelem chrámu.

I nepříliš bystrému mozku strážného bylo jasné, že mrtvý vypadá podivně, že se čímsi výrazně liší od toho, jak vypadal, když se ve svém zdobeném vozíku projížděl po Paliánské cestě. Tmavé oči se mu třpytily v pyšné a vznešené tváři. Ti, kteří jej nenáviděli, ti, kteří se jej báli, by těžko poznali v objemné

hromadě rosolovitého tuku známého Kalliána Publica. Bohatě zdobené roucho měl potřhané a purpurovou tuniku znečištěnou. Tvář měl zčernalou, oči vylezlé z důlků a jazyk mu visel v koutku rozšklebených úst. Tlusté paže měl rozhozené, jakoby v gestu podivné bezmocnosti. Na tlustých prstech zářily v mihotavém světle veliké drahokamy.

"Proč mu nesebrali prsteny?" zabručel hlídač nejistě. Pak prudce zvedl hlavu a vytřeštil oči. Cítil, jak mu naskakuje husí kůže. Hedvábným závěsem, který zakrýval jeden z četných vchodů chodeb ústících do haly, vstoupila postava.

Arus spatřil vysokého, mohutně stavěného mladíka, oděného pouze bederní rouškou a měkkými koženými sandály, zašněrovanými vysoko na lýtkách. Plet' měl do tmava opálenou sluncem a ošlehanou větry volných plání a Arus nervózně hleděl na jeho široká ramena, mohutný hrudník a svalnaté paže. Na první pohled Arus poznal, že muž není Nemed'an. Pod hřívou černých vlasů blýskal pár nebezpečných modrých očí. V kožené pochvě, zavěšené na opasku, se mu houpal dlouhý meč.

Arus si znovu uvědomil, že má husí kůži. Opatrně se dotkl samostřílu a na okamžik se zabýval myšlenkou, že tomu cizinci prožene bez milosti střelu tělem. Když si však uvědomil, co by se mohlo stát, kdyby minul, rychle tuto myšlenku zapudil.

Cizinec pohlížel na mrtvé tělo na zemi spíš zvědavě, než udiveně.

"Proč jsi ho zabil?" zeptal se Arus.

Ten druhý potřásl černou hřívou. "Já ho nezabil," odpověděl nemedštinou s podivným přízvukem. "Kdo to je?"

"Kallián Publico," odpověděl Arus a pomalu ustupoval.

Záblesk zájmu se objevil v bystrých modrých očích. "Sám majitel?"

"No jo," odpověděl Arus, který se postupně došoural až ke zdi. Teď uchopil silný sametový provaz, který tam visel a prudce za něj zatáhl. Na ulici se ozvalo nepravidelné zvonění zvonu. Takové zvony visely nad všemi obchody a veřejnými budovami a sloužily k přivolání nočních strážů.

Cizinec na něj udiveně hleděl – "Proč to děláš, vždyť přivoláš stráž!"

"Já jsem strážný, hlupáku," odpověděl Arus, který zatím sebral odvalu. "Stůj a ani se nehni, nebo ti proženu tělo střelou!"

S prstem na spoušti pozvedl kuši. Hranatý a ošklivě vypadající hrot střely mířil přímo na cizincovu mohutnou hrud'. Ten se zamračil a sklonil hlavu. Nezdálo se, že by se bál, spíš vypadal, jako někdo, kdo váží situaci a rozhoduje se, zda poslechnout příkaz, nebo riskovat a zaútočit. Arus si olíznul rty, které měl na jednu docela vyschlé a nejistě pozoroval v cizincových očích boj rozumu s touhou po vraždě. Kolena se pod ním roztřásla.

Pak uslyšel, jak se s rachotem otvírají vstupní vrata a vzápětí několik hlasů. V duchu poděkoval bohům a zhluboka si oddechl. Bylo vidět, jak cizinec ztuhlul a s ostražitým pohledem zaskočené šelmy se otočil. Do haly vstoupil hlouček mužů. S výjimkou jednoho byli všichni oblečení do šarlatových tunik numalijské policie. Byli opásáni řemením s krátkými meči pro boj zblízka a každý nesl halapartnu – napůl sekeru a napůl píku.

"Co se tady u čerta děje?" zeptal se jejich vůdce, kterého celý jeho zjev – chladné šedé oči, a čistě řezaná pohublá tvář – odlišoval od jeho hrubého doprovodu. Byl také oděn v civilní šat.

"Při Mitrovi, to je Demetrio," vykřikl Arus, "dnes v noci je štěstí na mé straně! Ani jsem se neodvažoval doufat, že stráž dorazí tak rychle, natož, že ty budeš s nimi!"

"Byl jsem na obchůzce s Dionem," odpověděl krátce Demetrio. "Právě jsme míjeli chrám, když zazněl zvon. Ale kdo je tohle! U Ištaru! Sám majitel chrámu!"

"Nikdo jiný," odpověděl Arus. "Byl zákeřně zavražděn. Mou povinností je procházet po celou noc budovou, protože, jak každý ví, jsou tady uloženy obrovské poklady. Kallián Publico měl bohaté ochránce, učence a prince a bohaté sběratele kuriozit. Tak tedy, před chvílí jsem kontroloval dveře, které vedou do portíka, a zjistil jsem, že nejsou zamčeny. Dveře jsou opatřeny závorou, kterou lze ovládat z obou stran a navíc velkým zámek zvenčí. Jediný klíč od něho měl Kallián Publico. A je to ten klíč, který mu, jak vidíte, visí u pasu.

Hned se mi zdálo, že něco není v pořádku, protože Kallián vždycky zavíral tyhle dveře první, když odjížděl do své vily na předměstí. Mám klíč, kterým se ovládá závora hlavních vrat. Vstoupil jsem dovnitř

a když jsem došel do haly, našel jsem ho tu ležet mrtvého tak, jak jej vidíte. Ani jsem se ho nedotkl,"

"Tak," Demetrioovy oči přeskočily na zachmuřeného cizince. "A kdo je tohle?"

"Samozřejmě vrah!" vykřikl Arus. "Přišel támhle těmi dveřmi. Je to nějaký divoch ze severu – asi Hyperbořan nebo Bossoniánec!"

"Co jsi zač?" zeptal se Demetrio.

"Jsem Conan – Cimmeřan," odpověděl barbar.

"Zabil jsi toho muže?"

Cimmeřan zavrtěl hlavou.

"Odpověz!" vyštěkl Demetrio.

V modrých očích se zažhnul plamének zloby. "Nejsem pes, abys se mnou mohl takhle mluvit."

"Ty nestydatý chlapel!" zavrčel Demetrioův společník, mohutný muž s odznakem policejního prefekta. "Ty potulný pse! Já už z tebe tu drzost vymlátím. Ty! Mluv! Proč jsi zavraždil..."

"Okamžik, Dione," přikázal Demetrio. "Muži, jsem Demetrio, první předseda vyšetřovacího soudu města Numalie. Uděleš nejlépe, když řekneš, co tady pohledáváš. Pokud jsi jej opravdu nezabil, budeš to muset také dokázat."

Cimmeřan zaváhal. Nebyl na něm vidět strach, spíše slabý neklid, jak tomu bývá u divochů, když se setkají se složitým mechanismem civilizované společnosti, pro ně tak nepochopitelným a tedy záhadným a znepokojujícím.

"Než si to rozmyslí," obrátil se Demetrio k Arovi, "řekni mi, viděl jsi Kalliána Publica opouštět chrám dnes večer?"

"Ne, viděl jsem jej až na cestě, ale bylo obvyklé, že odcházel dřív, než jsem nastoupil službu. Hlavní brána byla zamčena a zajištěna závorou."

"Mohl se dostat do budovy bez tvého vědomí?"

"No, možné by to bylo, ale málo pravděpodobné. Kdyby se vrátil ze své vily, byl by přijel ve dvoukolce – je to pěkný kus cesty – on nikdy jinak necestoval. I kdybych byl na opačném konci chrámu, musel bych slyšet na dláždění podkovy koní a obruče kol. Ale nic takového jsem neslyšel."

"A dveře byly předtím zamčené?"

"Na to bych přísahal. Během noci zkouším několikrát všechny dveře. Na vnější straně byly všechny dveře zamčeny, když jsem je před půlhodinou kontroloval. Teď, při další obchůzce jsem našel tyhle odemčené."

"Neslyšels žádný výkřik, nebo hluk zápasu?"

"Ne, pane, ale zdi chrámu jsou tak silné, že jimi slabší zvuk nepronikne."

"Proč si zbytečně komplikovat život otázkami a dohady," vmísil se do rozhovoru mohutný prefekt. "Tohle musí být náš člověk, o tom není pochyb. Odvedeme ho k soudnímu dvoru a já z něj vymáčknu přiznání, i kdybych mu měl přelomit každou kůstku v těle."

Demetrio pohlédl na barbara. "Slyšels, co řekl?" zeptal se. "Co nám povíš?"

"To, že každý muž, který se mě pokusí dotknout, se sejde v téže chvíli se svými předky v pekle," procedil Cimmeřan mezi zuby a z jeho očí vyšlehl vražedný plamen.

"Proč jsi sem tedy přišel, když ne zabít toho člověka?" naléhal dále Demetrio.

"Přišel jsem krást," nevrle odpověděl Cimmeřan.

"Krást?! A co?" Conan zaváhal. "Jídlo."

"To je lež," zvolal Demetrio, "dobře víš, že tady žádné potraviny nejsou. Řekni pravdu, radím ti po dobrém, nebo..."

Cimmeřan položil ruku na jílec meče a z tohoto gesta čísla hrozba tak, jako z tygra, když ohrne pysky a se zavrčením vycení tesáky. "Nech si svoje výhrůžky pro ty, kteří se tě bojí," zasyčel. "Já nejsem žádný městský hejsek, který se lekne těch tvých placených psů. Zabil jsem mnoho lepších mužů než jsi ty, pro mnohem menší urážky, než byla tahle."

Dionus, který otevřel ústa, aby vychrlil proud nadávek, je zase rychle zavřel. Stráž pohlížela na Demetria v očekávání rozkazů a muži rozpačitě přeshlapovali. Když slyšeli tyto urážky všemocného soudce, čekali vzápětí rozkaz k zajmutí barbara. Ale Demetrio mlčel. Arus pohlížel střídavě do tváře Cimmeřana a soudce a přemýšlel, co se může dít v bystrém mozku za ostře řezaným Demetrioovým obličejem. Je

možné, že se soudce, bojí probudit barbarovu divokost, nebo snad má, o jeho vině opravdu pochybnosti?

"Zatím jsem tě neobvinil ze zabití Kalliána," ozval se pak Demetrio. "Musíš ale přiznat, že všechno svědčí, proti tobě. Jak jsi se dostal do budovy?"

"Byl jsem schovaný ve stínu skladiště na druhé straně ulice," odpověděl Conan pomalu. "Když tenhle pes," ukázal palcem na Aruse, "prošel kolem a zahrnul za roh chrámu, přeběhl jsem ulici a vyšplhal nahoru po zdi."

"To je lež," přerušil ho Arus. "Žádný člověk nemůže vylézt po té hladké zdi!"

"Asi jsi nikdy neviděl Cimmeřana šplhat po skalních stěnách," spíš konstatoval, než se ptal Demetrio. "Já posoudím, co je a není pravda! Pokračuj, Conane."

"Roh budovy je ozdoben bohatými reliéfy. Byl to snadný výstup. Než tenhle," zase gesto palcem, "obešel budovu, byl jsem už na střeše. Tam jsem našel padací dveře, upevněné železnou tyčí. Tyč prochází dveřmi a je zevnitř zajištěna zámkem. Tyč jsem ukroutil..."

Arus, který si uvědomil, jak byla železná závora silná, namáhavě polknul a ustoupil od barbara o dva kroky stranou.

Ten pokračoval: "Prolezl jsem padacími dveřmi a dostal se tak do horních prostor. Tam jsem se nezdržel, ale šel jsem rovnou ke schodišti."

"Jak jsi věděl, kde jsou schody? Jen Kalliánovi služebníci a jeho bohatí příznivci se dostali do horního patra."

Conan beze slova pohlížel mimo něj, jako by otázku neslyšel.

"Co jsi dělal, když jsi se dostal ke schodům," ptal se dále Demetrio.

"Šel jsem rovnou dolů. Schodiště končí v místnosti za támhle těmi dveřmi. Když jsem scházel po schodech, slyšel jsem, jak se někde otvírají dveře. Když jsem se podíval mezi závěsy do chodby, viděl jsem tohohle psa stát nad mrtvolou."

"A proč jsi nezůstal ve svém úkrytu?"

"Protože jsem si nejdřív myslel, že je to další zloděj, který by mohl sebrat to, co..." Cimmeřan se zarazil.

"Pro co jsi ty sám přišel," doplnil Demetrio. "V horních místnostech, kde jsou nejceněnější předměty, jsi se vůbec nezdržel. Poslal tě sem někdo, kdo výborně zná chrám, abys ukradl něco naprosto výjimečného."

"A abys zabil Kalliána Publica!" vykřikl Dionus. "U Mitry, je to jasné! Chopte se ho, mužové, do rána budeme mít přiznání!"

Conan vykřikl neznámou kletbu, odskočil ke stěně a vytasil meč s takovou rychlostí, že čepel zasvištěla.

"Zpátky, vy psi, pokud si ceníte života," zasyčel. "Nemyslete si, když si troufáte mučit obchodníky, nebo vysvlékat a bičovat holky z ulice, abyste je přinutili mluvit, že můžete položit svoje nemyté pracky na horala z Cimmerie! Pohni tím samostřilem, šakale, a nakrmím tě tvými vlastními zuby!"

"Počkej!" zvolal Demetrio. "Zavolej si svoje psy, Dione! Já stále nejsem přesvědčen, že je to vrah."

Demetrio se naklonil k Dionovi a něco mu šeptal. Arus nezaslechl co, ale byl přesvědčen, že se jedná o plán, jak Conana odzbrojit.

"Dobrá," zavrčel Dionus. "Ustupte chlapi, ale dobře ho hlídejte!"

"Odevzdej mi svůj meč!" řekl Demetrio Conanovi.

"Vezmi si ho, jestli to dokážeš," zavrčel Conan.

"Dobrá," pokrčil rameny vyšetřovatel, "ale nepokoušej se o útěk. Celý dům je obklíčen mými muži se samostřílky."

Barbar sklonil čepel, ale jeho napjatá pozornost téměř nepolevila. Demetrio se opět obrátil k mrtvole.

"Uškrcený," uvažoval potichu, "proč by ho škrtil, když rána mečem je o tolik rychlejší a jistější? Tihle Cimmeřané se rodí s mečem v ruce. Nikdy jsem neslyšel, že by někoho zaškrtili, když měli po ruce meč."

"Třeba chtěl od sebe odvrátit podezření," řekl Dionus.

"Možná," Demetrio ohledával tělo zkušenýma rukama. "Je mrtev alespoň půl hodiny. Jestli Conan mluví pravdu, co se týče doby, kdy vnikl do chrámu, těžko mohl toho člověka zabít před Arusovým příchodem. Jistě, může lhát a mohl být uvnitř už předtím."

"Vylezl jsem na zeď, když byl Arus na poslední obchůzce," zavrčel Conan.

"To říkáš ty," Demetrio se naklonil nad hrdlem mrtvého muže, které bylo doslova rozdrceno a vypadalo

jako směs podlitin a krvavého masa. Hlava se volně zhoupala na rozdrcené páteři. "Proč by vrah použil provaz, nebo snad lano, silné jako paže dospělého muže? A jaký stisk to musel být, když je krk rozdrcen tak hrozným způsobem?!"

Vztyčil se a popošel k nejbližším dveřím, vedoucím z chodby. "Tady je busta, shozená z podstavce u dveří," řekl. "A tady je poškrábaná podlaha..., závěs je napůl utržený...Kalliána Publica musel někdo přepadnout v téhle místnosti. Možná se útočníkovi vytrhnul, možná ho táhl do chodby, vrah mu byl v patách a v chodbě jej dobil."

"Jestli není vrahem tenhle pohan, kde se tedy skrývá skutečný vrah," dotazoval se prefekt.

"Ještě jsem neřekl, že Conan není vrah," řekl vyšetřující soudce. "Teď ale prohledáme komnatu."

Zastavil se, otočil a napjatě poslouchal. Z ulice sem dolehl zvuk kol, který se přiblížil a pak ztichl.

"Dione!" vyštěkl vyšetřující. "Pošli dva muže, aby našli ten vůz! Ať přivedou kočího sem!"

"Podle zvuku bych řekl," podotkl Arus, který byl obeznámen se zvuky okolních ulic, "že vůz zastavil před Promerovým domem přímo proti obchodu s hedvábím."

"Kdo je Promero?" zeptal se Demetrio.

"Hlavní úředník Kalliána Publica."

"Přiveďte jej i s kočím," nařídil Demetrio.

Dva strážní se odkolébali. Demetrio stále studoval mrtvé tělo, Dionus, Arus a zbývající strážní hlídali Conana, který stále s taseným mečem v ruce vypadal jako socha znázorňující mlčenlivou hrozbu.

Konečně se venku ozval zvuk sandálů a dva strážní vstoupili v doprovodu mohutného muže tmavé pleti, v kožené helmě a tunice vozataje, bič v ruce. Druhou osobou byl malý, netečně vyhlížející muž, typický představitel řemeslnické třídy. Šikovní a chytří řemeslníci se často vypracovali na pravou ruku obchodníků a kupců. "Á, hned jsem říkal, že z toho nemůže pojit nic dobrého!" zanařikal.

Demetrio řekl: "Ty jsi Promero, vedoucí úředník, předpokládám. A ty?"

"Enaro, vozataj Kalliána Publica."

"Nezdá se, že by se tě smrt tvého pána příliš dotkla," podotkl Demetrio.

Tmavé oči zableskly. "Proč by se mě měla dotknout? Někdo udělal pouze to, co bych udělal já už dávno, kdybych měl dost odvahy!"

"Ták!" vybuchl vyšetřující. "Jsi svobodný?"

Enarův pohled ještě více zatrpknul, když roztáhl záhyby své tuniky, aby ukázal znak, jaký nosili dlužní otroci.

"Věděl jsi, že tvůj pán jel dnes večer sem?"

"To ne. Přijel jsem s vozem k chrámu jako každý večer. On nastoupil a jeli jsme k jeho vile. No a než jsme vyjeli na Pallanskou cestu, přikázal, abych otočil a jel zpět. Připadal mi dost vzrušený."

"A zavezl jsi jej až k chrámu?"

"Ne, přikázal mi zastavit před Promerovým domem. Tam mě propustil a přikázal mi vrátit se pro něj krátce po půlnoci."

"Kdy to asi bylo?"

"Nedlouho po soumraku, ulice byly skoro prázdné."

"Co jsi dělal potom?"

"Vrátil jsem se do obydlí otroků a tam jsem zůstal, dokud nebyl čas vyjet pro pána. Jel jsem rovnou sem a venku mě chytili strážní, právě když jsem mluvil s Promerem u jeho dveří."

"Nevíš náhodou, co chtěl Kallián v Promerově domě?"

"Se svými obchody se otrokům nesvěřoval."

Demetrio se obrátil k Promerovi. "Co o tom víš ty?"

"Nic!" Bylo zřetelně slyšet, jak úředníkovi cvakají zuby strachem.

"Byl skutečně Kallián Publico u tebe, jak tvrdí kočí?"

"Byl, pane."

"Jak dlouho se zdržel?"

"Jenom krátce, pak odjel."

"Šel od tebe do chrámu?"

"Já nic nevím," úředníkův hlas se chvěl strachem a hysterií.

"Proč přišel k tobě?"

"Kvůli – kvůli obchodu!"

"Ty lžeš," řekl Demetrio, "proč přišel za tebou?"

"Já nevím! Já nic nevím!" Promerův hlas se začal hystericky lámat. "Já s tím nemám nic společného..."

"Přiměj ho k řeči, Dione!" vykřikl Demetrio. Dionus zavrčel a pokynul jednomu ze svých mužů. Ten se dal s ďábelským úšklebkem do pohybu.

"Znáš mě?" zahuhlal a přiblížil svůj odpudivý obličej k chvějícímu se a couvajícím zajatci.

"Ty jsi Posthumu," odpověděl vyděšený úředník. "To ty jsi vymáčkl té dívce u soudního dvora oči, když nechtěla prozradit svého milence!"

"Každý mi vždycky řekne, co se chci dozvědět," s úšklebkem prohlásil strážný. Žíly na silném krku mu vystoupily a tvář mu naběhla krví, když uchopil vyděšeného úředníka za límec tuniky. Zkroutil ho tak, že se ubohý človíček napůl dusil.

"Tak mluv, ty kryso!" zařval. "Odpověz panu vyšetřujícímu!"

"Ó, při Mitrovi! Slitování!" blábolil ubožák. "Já přísahám..." Posthumu jej s rozmyslem udeřil plnou silou z jedné a pak z druhé strany do tváře. Pak jej srazil na zem a několikrát s divokou přesností kopnul do žeber.

"Smilování," zasténala jeho oběť, "řeknu, řeknu všechno!"

"Tak vstaň, ty mizero!" řval Posthumu. "Přestaň se už válet po té zemi!"

Dionus se pátravě zahleděl na Conana, aby zjistil, zda na něj tato scéna udělala patřičný dojem. "Vidíš, jak dopadnou ti, kteří nespolupracují s policií," řekl.

Conan si odplivl s významným úšklebkem. "To je slaboch a navíc ještě hlupák. Ať si někdo troufne sáhnout na mě a bude sbírat svoje vnitřnosti po podlaze!"

"Tak budeš mluvit?" zeptal se unaveně Demetrio Promera.

"Řeknu všechno, co vím," vyrážel ze sebe trhaně úředník a namáhavě se zvedal na nohy, přičemž kňučel jako zbitý pes. "Vím jen tolik, že Kallián ke mně přišel krátce potom, co jsem se vrátil domů. Z chrámu jsme odcházeli spolu. Poslal svůj vůz pryč. Vyhržoval mně tím, že mě okamžitě propustí, jestliže řeknu jediné slovo. Jsem obyčejný chudák, vzácní pánové, bez vlivných přátel a známostí. Když ztratím tohle místo, umřu hladu."

"To je mně úplně jedno," odpověděl Demetrio. "Jak dlouho u tebe zůstal?"

Odcházel asi. půl hodiny před půlnocí a říkal, že jde do chrámu. Říkal, že hned, jak bude hotov, se vrátí ke mně."

"Co chtěl v chrámu dělat?"

Promero zaváhal, ale když se podíval na rozšklebeného Posthuma, který mu ukazoval zaťaté pěsti, dal se do řeči.

"V chrámu bylo něco, co chtěl prozkoumat."

"Proč ale chtěl být sám a proč se vracel do chrámu v takové tajnosti?"

"Protože ta věc, kterou chtěl zkoumat, nebyla jeho majetkem. Přivezla ji za úsvitu karavana z jihu. Lidé z karavany nevěděli, o co jde, říkali, že jim tu věc předali vůdcové jakési karavany ze Stygie a že byla určena pro Carantha z Hanumaru – kněze boha Ibise. Vůdce karavany dostal bohatě zapláceno, aby tu věc doručil přímo Caranthovi, ale ten podvodník si chtěl ušetřit tu zájízďku a pokračovat v cestě přímo do Aquilonie. Hanumar neleží na přímé cestě. Tak požádal Kalliána, zda by mohl tu věc ponechat v chrámu, dokud by si pro ni Caranthes neposlal."

"A co to vlastně bylo?"

"Bylo to něco jako sarkofág, jaké se občas najdou ve starých stygických hrobkách. Ale tenhle vypadal jako obrovská mísa zakrytá víkem. Na první pohled se zdálo, že nádoba je vyrobena z mědi, ale ten kov byl mnohem tvrdší a navíc byla pokryta hieroglyfy jako ty staré menhiry stojící tu a tam ve Stygii. Víko bylo ke spodní části pevně přichyceno širokými rytými pásy ze stejného materiálu."

"Co bylo vevnitř?"

"Lidé z karavany nevěděli. Říkali, že ti, od kterých sarkofág přebírali, tvrdili, že se jedná o nesmírně cennou relikvii, která byla nalezena v jedné hrobce mezi pyramidami. Byla zaslána Caranthovi, protože

'dárce si prý nesmírně váží kněze Ibisova'. Kallián Publico si myslel, že mísa obsahuje diadém obřích králů, těch, jejichž národy žily v dávných dobách na území dnes obývaném Stygičany. Ukazoval mi ornament na víku a přísahal, že přesně odpovídá tvaru diádemu, jak jej popisují staré legendy o obřích králich.

Rozhodl se, že mísu otevře a podívá se, co v ní je. Proměnil se v šílence, když pomyslel na proslulý diadém, posázený drahokamy nevídané ceny, které krásou předčí kterýkoliv ze známých kamenů. Jak tvrdil, za každý z nich by si člověk mohl koupit celé království.

Já jsem jej varoval, ale marně. Krátce před půlnocí se vydal sám k chrámu. Skryl se ve stínu, dokud hlídač na obchůzce nezmizel za chrámem a pak si odemkl svým klíčem, který měl na opasku. Pozoroval jsem jej ze stínu u obchodu s hedvábím, pokud nevstoupil dovnitř. Pak jsem se vrátil domů. Měl v úmyslu, pokud by byl v míse opravdu diadém, či něco podobně cenného, ukrýt to v prostorách chrámu a pak se zase tiše vyplížit ven. Ráno by potom udělal velký poplach s tím, že do chrámu vnikli lupiči a ukradli Caranthův majetek. O tom, co se stalo, bychom věděli jen my dva s vozatajem a my jsme jej zradit nemohli."

"A hlídač?" dotazoval se Demetrio.

"Kallián počítal s tím, že jej hlídač nespátrá. Měl v plánu dát ho ráno ukřižovat jako společníka lupičů," odpověděl Promero. Arus polkl a zbledl jako zeď, když si uvědomil proradnost svého teď už mrtvého zaměstnavatele.

"Kde je sarkofág?"

Promero beze slova ukázal prstem. "Takže přímo v té místnosti, kde Kalliána přepadli?"

Promero propletl prsty vyhublých rukou. "Proč by měl někdo ze Stygie posílat dar Caranthovi? Sochy dávných bohů a strašidelné mumie putovaly touhle karavanní cestou často, ale kdo v celé Stygii může milovat Ibisova kněze tak, aby mu poslal drahocenný dar? Vždyť Stygičané stále ještě uctívají hadího démona Seta, který se plazí ve stínech prastarých a zaprášených hrobek. Vždyť bůh Ibis bojuje se zlým Setem od prvopočátku světa a Caranthes bojuje proti Setovým kněžím celý život. V tom je něco podivného a podezřelého."

"Ukaž nám ten sarkofág," poručil Demetrio a Promero se váhavě pohnul. Všichni jej následovali, včetně Conana, který si zcela očividně nic nedělal z pátravých očí strážných a šel s ostatními jen proto, že byl zvědavý. Prošli potrhávanými závěsy a vstoupili do místnosti, která byla mnohem slaběji osvětlená, než chodba. Na všech stranách vedly z místnosti dveře do dalších prostor a kolem zdí se mlčenlivě tyčily groteskní sochy bohů nejpodivnějších zemí a nejvzdálenějších národů. Promero ostře vykřikl.

"Pohleďte! Mísa je otevřená a prázdná!"

Ve středu komnaty stála podivná, černá nádoba, vysoká skoro půldruhého metru a zhruba metr v průměru, měreno v nejširší části, která byla asi v polovině výšky. Těžké víko leželo na podlaze a vedle něj kladivo a dláto. Demetrio nahlédl dovnitř, zaražen okamžik nad zašlými hieroglyfy a pak se obrátil ke Conanovi.

"Přišel jsi ukrást tohle?"

Barbar zavrtěl hlavou. "Jak by mohl takovou váhu odnést jediný muž?"

"Pásky byly přesehány dlátem," řekl si spíše pro sebe Demetrio. "A ve spěchu. Tady jsou vidět stopy po úderech, které minuly. Můžeme předpokládat, že Kallián sám otevřel nádobu. Někdo se skrýval nablízku – možná v záhybech závěsů. Když Kallián nádobu otevřel, vrah se na něj vrhl. Nebo mohl dokonce nádobu otevřít sám."

"Ta věc mě odpuzuje," otrásl se po chvilce mlčení úředník. "Je příliš stará na to, aby byla svatá. Kdo kdy viděl podobný kov? Zdá se být tvrdší než aquilonská ocel a přitom se podívejte, jak je odřený a místy zrezivělý. A pohleďte – tady na víku!" Promero ukázal rozechvělým prstem. "Co byste řekli, že to je?"

Demetrio se sehnul k rytým ozdobám.

"Řekl bych, že to představuje jakousi korunu," prohlásil.

"Ne!" vykřikl Promero. "Já jsem Kalliána varoval, ale on mě nevěřil! Je to šupinatý had, stočený tak, že si požívá vlastní ocas. Je to znak Setův, znak pradávného hada, boha Stygičanů! Tahle mísa je starší, než lidský svět – je to pozůstatek z dob, kdy se sám Set potuloval po světě v lidské podobě. Možná, že národ, který vzešel z jeho života, ukládal kosti svých králů v takovýchto nádobách!"

"Chceš snad říci, že práchnivějící kosti vyskočily z mísy, uškrtily Kalliána Publica a pak odešly pryč?"

"Ten, kdo odpočíval v téhle urně nepatřil k obyčejným lidem!" zašeptal vyděšený úředník, oči rozšířené strachem.

"Jaký člověk by mohl ležet v takové urně?" Demetrio zaklel. "Jestliže vrahem není Conan, pak vrah musí být stále ještě v budově. Dione a Arusi, vy a všichni tři vězňové zůstanete se mnou. Zbytek prohledá dům. Vrah – pokud uprchl dříve než Arus objevil tělo – mohl uprchnout pouze cestou, kterou přišel Conan. A ten by jej musel spatřit – pokud mluví pravdu."

"Neviděl jsem nikoho, kromě tamtoho psa," odpověděl Conan a ukázal na Aruse.

"Samozřejmě, že jsi neviděl nikoho, protože jsi sám vrah," řekl Dionus, "podle mě maříme čas, ale dům prohledáme, abychom dostáli formalitám. A slibuju ti, že jestli nikoho nenajdeme, dám tě upálit!

Vzpomeň na naše zákony, ty černovlasý barbare! Za zabití řemeslníka – doživotní doly, za zabití obchodníka – šibenice, za zabití šlechtice – hranice!"

Místo odpovědi Conan pouze vycenil zuby. Strážní začali s prohlídkou. Skupinka v komnatě je slyšela dupat nahoru a dolů, hýbat s věcmi, otevírat dveře a pokřikovat na sebe z místnosti do místnosti.

"Conane," řekl Demetrio, "víš co by znamenalo, kdyby nenašli nikoho."

"Já jsem ho nezabil," zavrčel Cimmeřan. "Kdyby mě překvapil a chtěl ztropit poplach, možná bych mu rozt'al lebku; ale neviděl jsem jej dřív, až teď, jako mrtvolu."

"Někdo tě sem poslal krást, to je jisté," řekl Demetrio, "a svým mlčením se zaplétáš i do té vraždy. Už samotná tvoje přítomnost stačí k tomu, abys byl odsouzen do dolů, ať se přiznáš, nebo ne. Pokud ale povíš pravdivě celou historii, mohl by ses vyhnout upálení."

"No," odpověděl barbar váhavě, "přišel jsem sem ukrást zamorský diamantový pohár. Jeden člověk mi dal pláněk chrámu a řekl mi, kde mám pohár hledat. Měl by být v téhle komnatě," Conan ukázal doleva, "ve skryši pod podlahou, přímo pod měděným bohem Shemitů."

"To je pravda," řekl Promero. "Myslím, že jen pár lidí ve městě zná tajemství té skryše."

"Kdybys byl pohár skutečně našel," ušklíbl se Dionus, "byl bys ho skutečně odnesl muži, který tě najal?" Znovu divoce zablyškly ledově modré oči. "Nejsem pes," zavrčel barbar. "Já své slovo držím!"

"Kdo tě poslal?" ptal se Demetrio, ale Conan zachovával umíněné mlčení. Strážní se vraceli z prohlídky.

"V celém chrámu není živé duše," oznamovali. "Celý dům jsme převrátili naruby. Našli jsme ve střeše padací dveře, kterými ten barbar vnikl dovnitř. Každého, kdo by chtěl tou cestou utéci, by viděli naši strážní venku, pokud neuprchl před naším příchodem. Kromě toho by si musel postavit pyramidu z nábytku, aby na padací dveře dosáhl. A nic takového tam není. Nemohl odejít hlavním vchodem v době, kdy byl Arus na opačné straně budovy?"

"Nemohl," odpověděl Demetrio, "protože vrata byla zavřena na závoru a jediné dva klíče od ní jsou ty, z nichž jeden má Arus a druhý visí na opasku mrtvého Kalliána."

Jeden ze strážných řekl: "Myslím, že jsem viděl ten provaz, který vrah použil."

"Kde, ty hlupáku?" vykřikl Dionus.

"Ve vedlejší místnosti," odpověděl muž. "Je to silné černé lano, ovinuté kolem mramorového sloupu. Je dost vysoko, takže jsem na ně nemohl dosáhnout."

Vedl skupinu do vedlejší místnosti vyplněné mramorovými sochami a ukázal k jednomu z podpůrných mramorových sloupů. Pak se v úžasu zastavil.

"Je pryč!" vykřikl.

"Jistě, protože tady nikdy nebylo," zavrčel Dionus.

"Při Mitrovi! Bylo tady! Bylo namotáno na sloupu přímo nad těmi plastickými listy. Ta část je už ve stínu, takže jsem neviděl moc dobře, ale bylo tam!"

"Jsi opilý," řekl Demetrio a odvrátil se. "Normální člověk by nedosáhl tak vysoko a nikdo by po tom hladkém sloupu nahoru nevyšplhal!"

"Ten Cimmeřan by to dokázal," zahučel jeden z mužů.

"Možná. Řekněme tedy, že Conan uškrtil Kalliána, uvázal lano na sloup, přeběhl chodbu a ukryl se v místnosti se schody. Ale jak by mohl lano odmotat po tom, co jsi ho tam viděl? Byl s námi od chvíle, kdy Arus našel mrtvého. Ne, já tvrdím, že Conan tu vraždu nespáchal. Věřím, že pravý vrah zabil Kalliána,

aby si zajistil poklad z mísy a teď se ukrývá v některé tajné skrýši chrámu. Jestli jej ale nenajdeme, budeme muset obvinít tohoto barbara, aby si spravedlnost přišla na své, ale – kde je Promero?" Celá skupina se přesunula zpět k mrtvému tělu v chodbě. Dionus zakřičel na, Promera, který vzápětí vyšel z komnaty, kde stála prázdná mísa. Třásl se a tvář měl bílou jako papír.

"Co je, člověče," zeptal se Demetrio vzrušeně.

"Na dně mísy jsem našel značku," jekal Promero. "Ne starou, v hieroglyfech, ale novou! Je to čerstvě vyrytý znak – symbol Thoth–Amona – stygického čaroděje, Caranthova smrtelného nepřítele! Určitě našel schránku v některé příšerné skrýši pod pyramidami! Bohové dávných dob neumírali jako obyčejní smrtelníci. Upadali do období dlouhých spánků a jejich uctívači je uzavírali do zdobených sarkofágů, aby svatokrádežná ruka nemohla přerušit jejich spánek. Thoth–Amon poslal Caranthovi smrt! Kalliánova lakota a touha po bohatství jej dohnala k otevření mísy a tím byla vypuštěna uvězněná hrůza. Teď se plíží tady někde okolo, možná, že už se stíny přikrádá k nám!"

"Ty užvaněný hlupáku!" vykřikl Dionus popuzeně a udeřil Promera tvrdě přes ústa. "Takže, Demetrio," řekl a obrátil se k vyslyšajícimu úředníkovi, "nezbývá nám nic jiného, než zatknout tohoto barbara." V té chvíli Cimmeřan, který hleděl směrem k místnosti sousedící s místností soch, vykřikl. "Podívejte! V té místnosti se něco hýbe. Viděl jsem to skrze ty průsvitné závěsy. Něco přeběhlo podlahu jako temný stín."

"Pch," zavrčel Posthumus. "Ty místnosti jsme přece pečlivě prohledali."

"On určitě něco viděl!" Promerův hlas se hystericky lámal. "To místo je prokleté! Něco vylezlo ze sarkofágu a uškrtilo Kalliána Publica! Po tom se to ukrylo někam, kam se člověk ukrýt nemůže a teď se to toulá v té komnatě. Velký Mitro! Ochraň nás před temnými silami!" Spárovitou rukou chytil za rukáv Diona. "Prohledejte tu místnost znovu, pane!"

Ve chvíli, kdy se prefekt vytrhl vyděšenému úředníkovi, Posthumus klidně pronesl. "Jasně, a ty začneš s prohlídkou jako první, škrabale!" Uchopil Promera za krk a opasek a vhodil tuto ubohou a vřeštící postavu dovnitř tak prudce, že nebožák upadl a zůstal poloomráčený ležet na zemi.

"Dost!" zavrčel Dionus a po očku pozoroval mlčícího Cimmeřana. Pak pozvedl ruku a ve vzduchu bylo cítit napětí. Vtom vstoupil jeden ze strážných, hlídajících okolo chrámu a táhl za sebou štíhlou, bohatě oděnou postavu.

"Viděl jsem jej potulovat se vzadu za chrámem," udýchaně hlásil strážný a čekal na pochvalu. Místo ní se na něj sesypaly kletby, při kterých mu vstávaly vlasy na hlavě. .

"Okamžitě pusť toho muže, ty idiote," vykřikl prefekt. "Copak neznáš Aztriasi Petania – synovce samotného guvernéra!?"

Užaslý hlídač se tiše vytratil, zatímco si afektovaný mladý šlechtic významně opášoval rukáv bohatě vyšívané tuniky.

"Ušetři si své omluvy, dobrý Dione," zapřel potom. "Povinnosti především, já vím! Vracel jsem se z trochu delšího flámu a šel jsem procházkou, abych se zbavil vinných výparů. A co to je tady? U Mitry, byla to vražda?"

"Ano, je to vražda," odpověděl prefekt. "Ale máme podezřelého, i když Demetrio zatím pochybuje o podstatě činu a tedy i o osobě hlavního viníka. Takže zatím není jisto, kdo půjde za tu vraždu na hranici."

"Vyhlíží pěkně divoce," zahučel mladý šlechtic. "Jak by mohl někdo pochybovat o jeho vině? Nikdy předtím jsem neviděl tak divoce vyhlížejícího zlosyna!"

"Ale ano, viděl, ty navoněný pse," zasyčel s nebezpečným zábleskem v očích Cimmeřan. "Když jsi mě najal, abych pro tebe ukradl zamorský pohár! Flám, co? Pch! Čekal jsi ve stínech až se vrátím a donesu kořist. Nebyl bych tě prozradil, kdybys tady o mně mluvil trochu slušně. Teď pověz téhle prašivé smečce, jak jsi mě viděl vylézt po zdi, když hlídač zašel na druhou stranu chrámu. Podle toho je totiž jisté, že jsem nemohl zabít to tlusté prase, protože jsem na to neměl do chvíle, kdy našel Arus mrtvolu, dost času."

Demetrio rychle pohlédl na Aztriasi, který se ani nepohnul. "Pokud je pravda to, co ten barbar povídá," řekl vyšetřující, "očistí jej to z podezření z vraždy a otázku plánované krádeže můžeme snadno ututlat. Cimmeřan dostane deset let nucených prací za vloupání, ale pokud za něj ztratíte slovo, můžeme snadno zaranžovat jeho útěk a nikdo jiný, než my, se o celé záležitosti nedozví. Mám pochopení, nebyl byste

první mladý šlechtic, který se uchýlil k trochu – hm – zvláštnímu způsobu, jak zaplatit dluhy – třeba ze hry, že? Ale na naši diskrétnost se můžete plně spolehnout."

Conan pohlížel v očekávání na mladého šlechtice, ale Aztrias pouze pokrčil stíhlými rameny a zív, přičemž si zakryl ústa pěstěnou bílou rukou.

"Neznám ho," odpověděl. "Je to blázen, jinak by nemohl tvrdit, že jsem jej najal. Ať si sní, co si nadrobil. Vypadá silný jako býk a práce v dolech mu určitě udělá dobře."

Conan, oči planoucí, vzhlédl, jako by jej někdo udeřil – strážní zpozorněli a pevněji uchopili halapartny – pak se uvolnil a sklopil hlavu, jako by se odevzdal osudu. Arus nebyl jist, zda je zpod hustého obočí a skloněného čela pozoruje, nebo ne.

Pak, bez sebemenšího varování udeřil Cimmeřan jako útočící kobra. Jeho meč se zableskl v záři svící. Aztrias otevřel ústa k výkřiku, který byl přerván v polovině, když mu hlava odletěla z ramen ve spršce krve, rysy ztuhlé do zsinalé masky hrůzy.

Demetrio vytáhl dýku a napřáhl se k ráně. Conan se otočil jako kočka a vražedným bodnutím mu zaútočil na podbřišek. Demetrio se podvědomě kryl a odrazil tak hrot Cimmeřanova meče, který mu zajel do stehna, sjel po kosti a vyšel na vnější straně nohy. S výkřikem bolesti klesl Demetrio na jedno koleno.

Conan nezaváhal. Jen šťastnou náhodou se podařilo Dionovi zvednout halapartnu tak, že zachránila jeho lebku před svištěcí čepelí, která přeťala násadu a trochu vychýlena ze své dráhy, mu utřala ucho.

Omračující rychlost barbarova útoku překvapila všechny přítomné. Většina z nich by byla pobita dřív, než by se zmohli na odpor, nebýt tlustého Posthuma, který spíš šťastnou náhodou než úmyslně, uchopil Conana kolem trupu tak, že mu znehybnil pravou ruku. Conanova levice vyletěla jako blesk do Posthumova obličej a Posthumo jej se zavytím pustil ze sevření. Potácel se chodbou a s řevem si svíral rozšklebený a krvácející oční důlek, ze kterého mu Conan vymáčkl oko.

Conan uskočil před dotírajícími píkami. Skokem se dostal z jejich dosahu a zároveň se přiblížil k Arusovi, který se pokoušel právě znovu natáhnout kuši. Divoký kopanec do břicha jej srazil bledého a lapajícího po dechu na zem a Conanova noha v sandálu ze ztvrdlé kůže dopadla přímo do bolesti staženého obličej. Ubožák vykřikl přes zbytky rozdcených zubů a od jeho rozbitých rtů odlétla krvavá sprška.

V té chvíli všichni ztuhli jako ochromení, když se z místnosti, kam Posthumu vhodil Promera, ozval příšerný, duši drásající výkřik. Mezi sametovými závěsy, které zakrývaly dveře, se objevil ubohý úředník, zastavil se přede dveřmi a jeho tělem zmítaly tiché vzlyky, slzy mu stékaly po těstovitých tvářích a odkapávaly mu z povadlých rtů, jako plačícímu idiotovi.

Všichni na něj hleděli v úžasu – Conan se zkrvaveným mečem v ruce, strážní se zvednutými píkami, Demetrio, zkroucený na zemi a svírající si rukama obrovskou ránu ve stehně, Dionus s hadrem, kterým si přikryl krvácející pahýl ucha, Arus sténající a vyplivující zbytky roztržených zubů, dokonce i Posthumu přestal ječet a zamrkal zdravým okem.

Promero se vypotácel do chodby a jako prkno upadl na zem. Přitom ječel nepřírozeným, vysokým smíchem šílence .

"Bůh dosáhne daleko, ha, ha, ha! Ó, jak zatraceně daleko!" Pak se zazmítal v divoké křeči, ztuhnul a s prázdným úšklebkem pohlížel do stínů, tvořených stropními trámy.

"Je mrtvý," zašeptal Dionus nevěřicně a v té chvíli zapomněl i na vlastní zranění, i na barbara, který stál vedle něj se zakrváceným mečem. Naklonil se nad tělem, pak se narovnal a prasečí očka mu lezla z důlků. "Není poraněný! Při Mitrovi, co je v té proklaté místnosti?!"

Pak všechny zachvátila panická hrůza a jakoby na povel se rozběhli k východu z chrámu. Strážní zahodili píky a jako smečka šilenců se srazili u východu a drali se ven jeden přes druhého. Mezi posledními to byl Arus a poloslepý Posthumo, který se potácel mezi svými druhy a prosil je u všech bohů, aby jej neopouštěli. Pak zakopl, oni jej srazili k zemi a s hlasitým křikem po něm v panice šlapali. Plazil se za nimi a poslední těžce kulhal Demetrio, za kterým se táhla široká, krvavá stopa. Strážní, vozataj, úředníci, ranění i zdraví, všichni vyrazili s divokými výkřiky na ulici, kde se k nim přidali muži, kteří hlídali venku a přechali s ostatními, aniž věděli proč.

Conan zůstal stát v široké chodbě sám – nepočítaje tři mrtvé. Pevněji sevřel meč a vešel do záhadné

místnosti. Byla vyzdobena bohatým, hedvábným čalouněním. Hedvábné přehozy a polštáře byly rozhozeny v promyšleném nepořádku po zemi a nad těžkým, bohatě zdobeným paravanem hleděla na Conana tvář.

Conan zíral v úžasu na tu chladnou, klasickou krásu, již podobnou nikde nespatriil mezi příslušníky lidského rodu. V těch rysech nebylo vidět žádnou z lidských emocí – ani slabost, ani soucit, ani krutost, ani dobrotu. Mohla to být božská podoba tesaná mistrovskou rukou do mramoru, nebýt toho, že jevila neklamně známky života. Života chladného a podivného, s jakým se Cimmeřan ještě nesetkal a kterému nerozuměl. Letmo si představil mramorovou krásu těla; ukrytého za paravanem – musí být dokonalé, stejně jako ta nelidsky krásná tvář.

Zatím však viděl jen ten překrásně řezaný obličej, který se mírně pohyboval ze strany na stranu. Plné rty se pootevřely a pronesly pouze jediné slovo, plným, zvukným tónem, jako zlaté gongy, které zní v starých chrámech ztracených v hlubokých džunglích daleké Kchitáje. Slovo bylo proneseno v neznámém jazyce, který byl zapomenut dříve než vznikla lidská království, ale Conan věděl, že znamená: "Pojď!"

A Cimmeřan šel – ale divokým skokem, který provázal zpěv jeho svištěcího meče. Nádherná hlava, hladce utřatá spadla na podlahu před paravanem a několikrát se překulila, než zůstala bez hnutí ležet. Potom Conana přeběhl mráz, protože paravan se roztřásl a rozkýval pod nárazy něčeho, co bylo na druhé straně. Viděl a slyšel muže umírat po desítkách a nikdy nezažil, že by člověk ve smrtelném zápase vydával takové zvuky. Ozývalo se podivné pleskání a svištění. Paravan se třásl, pak se zakýval, převážil se dopředu a s kovovým třeskem padl Conanovi k nohám. Pohlédl za něj.

V té chvíli Conana zaplavila čirá, neovládnutelná hrůza. Dal se na bezhlavý útěk a prchal. Šílený let zpomalil až tehdy, když se věže Numalie rýsovaly daleko za ním, v červancích vycházejícího slunce. Vzpomínka na boha Seta a jeho děti, které kdysi vládly světu a které teď spaly v černých hlubinách pod pyramidami, byla jako hrozná noční můra.

Za poraženým paravanem neleželo lidské tělo – pouze lesklými šupinami svítící a v poslední křeči spletené bezhlavé tělo obrovského hada v kaluži černé krve.